

tragte det næsten som en Selvsølge, at de samme Motiver, som have ledet til i Forslaget at indsatte denne Bestemmelse med Hensyn til Kreaturer, maa finde Uvendelse ogsaa med Hensyn til andre seldøde Dyr, hvis Kjøb bringes i Handelen, selv om disse efter almindelig Sprogbrug ikke kunne henregnes til, hvad man pleier at kalde Kreaturer. Med Hensyn til i død Tilstand optagne Fiske er det oplyst for Udvalget af et, ja jeg tror af to af dets Medlemmer, at det under tiden er hædet, at der er udbrudt Sygdom mellem Fiskene, saaledes at de i stor Mængde drive iland (Udfrydelse). Min ærede Nabo siger, at det ogsaa efter hans Erfaring tidt er sket — enten i død eller i syg Tilstand, og at Rydelsen af disse Fisks Kjøb har vist sig at være skadelig. Det vil altsaa være i sin Orden, at man ogsaa medtager saadanne Dyr her, og det er netop dertil, at denne Del af Vædringsforslaget sigter. Den sidste Del deraf er kun redaktionel og i Overensstemmelse med Vædringsforslagets øvrige Indhold. — Forslaget under Nr. 38, stillet af den høitærede Justitsminister og tiltraadt af Udvalget, behøver ikke nogen Begrundelse. — Forslag under Nr. 39 er kun af rent redaktionelt Indhold, det gaar ikke ud paa at forandre det Mindste i, hvad der tidligere var Meningen af den paagjældende Del af § 7, men kun paa at undgaa en Gjentagelse af nogle Ord, som allerede staa i § 6, og giver maaste Paragrafen i ren sproglig Henseende en Noget bedre Uffattelse. Endelig kommer jeg til Vædringsforslaget Nr. 46, som gaar ud paa, at i 3die Stykkes sidste Linie forandres „;“ til „.“, og Resten af Stykket udgaaar. Dette, der er foreslaaet at skulle udgaa, er altsaa de Ord: „Ellers blive de at afgive til Kommunens Fattigvæsen“. Det er ikke Meningen med dette Forslag, at det skulde være forment at afgive saadanne Levnetmidler, som der her er Tale om, til Kommunens Fattigvæsen, saasnart de kunne nydes uden Skade for Sundheden, men det undertiden kan være et temmelig tvivlsomt Spørgsmaal, idet der endogstaa blandt de Sagtyndige kan være Tvivl om, hvorvidt Levnetmidlerne befinde sig i en saadan Tilstand, at de kunne nydes uden Skade. Der er her en Grændse, som det kan være vanskeligt at træffe. Man har derfor troet, at det var bedre at overlade det til de Vedkommende at afgjøre dette i hvert enkelt Tilfælde end at lade den Bestemmelse blive staaende, at de paagjældende Levnetmidler skulde afgives til Kommunens Fattigvæsen i det Tilfælde, Paragrafen omhandler, idet det var en Tilsielse, som dog maaste kunne give Anledning til nogle Misforstaaelser.

Sermed har jeg gennemgaaet de Vædringsforslag, som enten ere stillede af hele Udvalget eller af den høitærede Minister og tiltraadte af Udvalget. Der er jo desforuden til nærværende 3die Behandling stillet en Række Vædringsforslag

og deriblandt af et Flertal af Udvalget, til hvilke jeg ikke har den Ære at høre. Forinden jeg omtaler disse Vædringsforslag, skal jeg altsaa afvente den Begrundelse af dem, som maatte fremkomme fra det ærede Flertals Side, og jeg vil da, naar jeg senere faar Ordet, tillige faae Selvlighed til som Medlem af Mindretallet, navnlig af det, der først fremkommer ved Vædringsforslaget under Nr. 2, at begrunde de Vædringsforslag, der ere stillede af dette Mindretal.

Buff: Det er jo saaledes, at ikke alene de forskjellige Lovgivningsfaktorer maa arbejde sammen for at faae et Lovarbejde ud, men at der, naar det skal ske, maa blive Enighed indenfor de forskellige Lovgivningsfaktoreres forskellige Partier. Med denne Bemærkning skal jeg tillade mig at indlede de Udtalelser, jeg har at fremsætte ligeoverfor de Vædringsforslag, jeg har været med til at stille, thi Sagen er jo den, at der ved Sagens 2den Behandling fra forskellige Sider blev reist vægtige Anker imod dette Lovforslag. Naar jeg nu har været med til at stille en Række Vædringsforslag til 3die Behandling, saa er det, fordi jeg har indset, at der maaste kunne være Noget i de Anker, som bleve reiste, samt tillige fordi jeg har ment, at der ogsaa maatte tages Hensyn til de andre politiske Sider ved denne Sag, da der jo maa opnaas et Flertal for Lovforslaget, dersom det skal gaa igjennem her. Lad mig her indsfyde den Bemærkning — som ogsaa blev fremsat meget stærkt af den ærede Ordfører under 2den Behandling — nemlig at der var Et, som hele Udvalget var enig om — det beder jeg det ærede Thing lægge Mærke til — og det var, at der burde udkomme en Lov for at sætte en Grændse og en Stopper for Forsælsning af Levnetmidler. Derved vare vi Alle enige, men saa blev der reist den Anke, at denne Lov vilde — i den Form, hvori den blev vedtaget ved 2den Behandling — kun komme til at virke i Kjøbstæderne og i Handelspladserne. Dersom imidlertid nu Vædringsforslaget under Nr. 1 samt en Del andre Vædringsforslag blive vedtagne, saa vil det have til Følge, at de Medlemmer, hvis Lyft gaar i Retning af, at vi skulde have Lovens Virkning udvidet ogsaa til Landet — hvad jeg heller ikke har Noget imod — ville kunne faae denne Lyft tilfredsstillet ved at stemme for Vædringsforslaget under Nr. 1. Der blev ogsaa ved 2den Behandling klaget over, at denne Lov vilde staae os en hel Hær af nye Embedsmænd, idet man sagde, at denne Mængde Embedsmænd, hvis Tal vilde naae op til imellem 50 og 60, var for høi en Pris at give for at faae denne Lov. Denne Klage hørte vi jo fra forskellige Sider, endogstaa fra Sider, som i samme Mandedræt erklærede, at vi burde have en Lov paa dette Omraade, kun tyffedes det dem, at Prisen for at faae en saadan Lov var for høi. Vi have derfor nu